

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. S. K.**, narozen „X“,
státní příslušnost: Pákistán, „X“,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 8. 2018, č. j. KRPU-172575-25/ČJ-2018-040022-ZZ-DB,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 31. 8. 2018, č. j. KRPU-172575-25/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „dublinkské nařízení“) a podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovena doba zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 29. 8. 2018 ve 23:15 hodin.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný se nedostatečně zabýval předpokladem pro přemístění do příslušného státu EU podle čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, neboť nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V daném případě je zajištění odůvodněno tím, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Řecku, a to v květnu 2018. Je však obecně známou skutečností, že ve vztahu k Řecku došlo k pozastavení realizace dublinských přemístění v roce 2011 v důsledku několika zásadních rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a Evropského soudního dvora o existenci systematických nedostatků v azylovém řízení. Dále žalobce odkázal na doporučení Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 o obnovení přemísťování do Řecka dle dublinského nařízení. Z tohoto doporučení vyplývá mimo jiné, že nelze vycházet z toho, že je možno žadatele zajistit za účelem předání bez jakéhokoli prošetření situace v Řecku. Podstata nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí tak spočívá v nedostatku odůvodnění rozhodnutí, neboť se žalovaný otázkou systematických nedostatků vůbec nezabýval a z rozhodnutí proto není zřejmé, zda jsou skutečně naplněny podmínky k zajištění žalobce. Na podporu své argumentace odkázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 248/2014-27, č. j. 7 As 79/2010-150, č. j. 1 Azs 19/2017-26. Situace v Řecku je navíc z hlediska systematických nedostatků nadále přinejmenším pochybná a předání do této země vyžaduje důsledné posouzení všech známých a aktuálních informací o stavu azylového systému v Řecku. Žalobce odkázal na zprávu humanitární organizace Danish Refugee Council z října 2017 a zprávu organizace Human Rights Watch z června 2017. Dále poukázal na to, že podle statistik řeckého Ministerstva pro migraci ze dne 10. 7. 2017 bylo zaznamenáno toliko 28 úspěšných transferů na základě dublinského nařízení.
3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby. Dále uvedla, že je jí známo, že od roku 2011 byla pozastavena realizace přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu v rámci dublinského nařízení. Nicméně předání nebylo nereálné, což potvrzuje i sám žalobce uvedením 28 případů předání. Žalobce nejprve nelegálně pobýval v Řecku a po měsíci neoprávněného pobytu mu byl umožněn vstup do azylového procesu, nebyl nijak omezen v pohybu či dokonce v detenci, což vyplývá ze slov samotného žalobce, který po podání žádosti o azyl pobýval v Řecku dalších 40 dnů. Sám žalobce uvedl, že v Řecku neměl s žádostí o azyl žádné problémy a nic mu v Řecku nehrozilo. Řecko od roku 2011 prošlo celou řadou změn azylového systému, takže nelze paušálně konstatovat, že v Řecku jednoznačně existují nedostatky azylového systému, a proto tam není možné vracet žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaná nevede samotné řízení dle dublinského nařízení ani samotné předání, to je v kompetenci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení dublinského střediska. Žalovaná uvedla již ve svém žalobou napadeném rozhodnutí, že jí není známo žádné závazné stanovisko či rozsudek, ze kterých by vyplývalo, že předání do Řecka podle dublinského nařízení je naprosto vyloučené pro existenci systematických nedostatků azylového systému Řecka. Jednoznačný cíl a způsob žalobcovy cesty do SRN svědčí spíše o zneužití azylové procedury žalobcem, než o jakýchkoliv věrohodných obavách ze strany žalobce vůči jeho rodné zemi.
4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhl ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 29. 8. 2018 ve 23.15 hod. zajištěn poté, co byl kontrolován hlídkou Celního úřadu pro Ústecký kraj na čerpací stanici OMV na 44 km dálnice D8 ve směru do SRN. Žalobce nedisponoval cestovním dokladem, nebyl schopen prokázat svou totožnost, ani neměl oprávnění k pobytu na území České republiky.
8. Žalobce v podání vysvětlení uvedl, že pochází z Pákistánu, z něhož před dvěma lety vycestoval do Turecka, kde jeden rok a sedm měsíců pobýval a pracoval. Následně se rozhodl cestovat do Evropy, kde hodlal požádat o azyl. V Řecku po požádání o azyl pobýval dalších 40 dnů. Z Řecka pěšky odešel do Makedonie a potom dále do Srbska. V Srbsku byl asi jeden měsíc v Bělehradě v táboře pro uprchlíky. Tři dny před svým zajištěním vlezl do kamionu a bez vědomí řidiče cestoval ukrytý v prostoru místa pro náhradní kolo. Na místě, kde byl zadržen, vystoupil, aby si koupil něco k jídlu. Cílem jeho cesty je Německo, kde chce opětovně požádat o azyl a následně do Německa pozvat svoji rodinu. Vycestovat ze schengenského prostoru nechce. V Řecku požádal dne 29. 5. 2018 o azyl a žádné problémy v této souvislosti neměl ani mu nic nehrozilo. Ví, že cestoval neoprávněně, žádné vazby na Českou republiku nemá, neboť jde pouze o tranzitní zemi.
9. Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
10. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, vyplývá, že v rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle dublinského nařízení se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jestliže námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, a pokud správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o jejich existenci nejsou důvodné pochybnosti.
12. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí dále uvedl, že (odst. 22, 24, 25, 27): *„Evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí [srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, ve věci N. S. a dalších, jenž je v zásadě aplikovatelný i za současné právní úpravy]. S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Pochybnosti mohou s ohledem na různorodost konkrétních případů vyvstávat z mnoha okolností a jejich existence proto nemůže být vázána jen na skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. ... Zákonodárce svěřil pravomoc rozhodnout o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ministerstvu, nikoliv žalované [viz § 8 písm. b) a c) zákona o azylu]. Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu (§ 129 zákona o pobytu cizinců). Jakkoliv tedy mají orgány policie pouze pomocnou úlohu, a proto neshromažďují takové podklady, jako ministerstvo, musí žalovaná při posuzování naplnění účelu zajištění vycházet z obecně známých skutečností o nedostatecích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. Ve sporných situacích je pak povinna si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat. ... V opačném případě by totiž ve sporných případech nemohla učinit úvahu o tom, zda předání cizince do jiného členského státu bude fakticky proveditelné. V tomto důsledku by tak nebylo možné posoudit ani otázku nezbytnosti omezení cizince na jeho osobní svobodě, tj. samotný účel jeho zajištění. ... Bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.*
13. Žalované žalobce vytýkal, že se dostatečně nezabývala předpokladem pro přemístění z pohledu systematických nedostatků v azylovém řízení Řecka. Soud konstatuje, že tuto námitku v řízení o zajištění žalobce nevznsl. Žalovaná se uvedenou otázkou zabývala výslovně na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedla, že nemá z úřední činnosti žádné informace, není jí znám žádný rozsudek krajského či Nejvyššího správního soudu, či rozsudek z jiného členského státu Evropské unie či jakékoliv konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či jiného vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Řecku docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení. Žalovaná dále poukázala na to, že je jí rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

z úřední činnosti známo, že Ministerstvo vnitra, oddělení dublinského střediska, vede tzv. dublinská řízení i v případě předání na území Řecka. Žalovaná došla k závěru, že předání je možné. Soud vzhledem k tomu, že nebyly vzneseny konkrétní tvrzení v řízení o zajištění, které by uvedené závěry vyvracely, považuje uvedené odůvodnění za dostatečné.

14. Správnost závěru žalované o neexistenci systémových nedostatků v azylovém řízení v Řecku potvrzuje i Doporučení Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 určené členským státům o obnovení přemísťování do Řecka podle dublinského nařízení, které je součástí správního spisu a se kterým byl žalobce seznámen. Z uvedeného doporučení vyplývá, že došlo ke zlepšení azylového systému, Řecko by mělo ve svém úsilí pokračovat a obnovení přemísťování by se mělo postupně vztahovat na žadatele o azyl, kteří od 15. 3. 2017 nelegálně vstoupili na území Řecka. Žalobce i toto kritérium splňuje. Z výpovědi žalobce rovněž nevyplývají žádné konkrétní indicie o nedostacích azylového řízení v Řecku, neboť sám uvedl, že tam žádné problémy v azylovém řízení neměl. Přesto však žalobce rozhodnutí ve věci nevyčkal a vědomě nelegálně se vydal na cestu do Německa, kde chtěl opětovně požádat o azyl, čemuž zabránilo pouze jeho zajištění na území České republiky.
15. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 24. září 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)